

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 615/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 444/19 од 21.08.2019. године, у седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 444/19 од 21.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 517/18 од 14.02.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име новчаног обештећења због повреде права на правично суђење у разумном року исплати износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате, према средњем курсу НБС са законском затезном каматом како је изреком наведено. Преко досуђеног износа до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом, тужбени захтев је одбијен као неоснован. Обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Виши суд у Сомбору је пресудом Гжрр 444/19 од 21.08.2019. године, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима спора, тако што је обавезао тужену да тужили поред износа од 13.500,00 динара, исплати још и износ од 6.000,00 динара, како је изреком наведено, док се у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима парничног поступка, првостепена пресуда потврђује. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне – другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), прописано је да посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају о ревизији није могуће одлучивати као о изузетно дозвољеној. Побижана одлука донета је уз примену одговарајућих одредаба Закона о заштити права на суђење у разумном року, који се примењује у овој врсти поступка. Без значаја је указивање у ревизији на другачије одлуке судова у овој врсти поступка, јер треба имати у виду да евентуално постојање другачије одлуке не би нужно указивало и на другачији правни став, јер правилна примена материјалног права у поступцима за заштиту права на суђење у разумном року, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. наведеног закона.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. ЗПП, у вези са чланом 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/15), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Законом о заштити права на суђење у разумном року, у члану 27., прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.), као и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Имајући у виду да у поступку по захтеву за новчано обештећење није прописана могућност изјављивања ревизије, сагласно члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а недозвољена је и сагласно члану 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**